

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIË LIMBURG.

Abonnement

6 francs per jaar.
Een blad afzonderlijk 15 centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 15 centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikelen voraan
of midden in het blad : 1 fr. den drukregel.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEË, uitgever en eigenaar van dit blad.
De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's dondersdags en 's zaterdags.
Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, **grootte Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

De personen die een abonnement aan den *Postrijder* nemen voor het jaar 1885 zullen het blad gratis ontvangen te rekenen van den dag hunner inschrijving tot nieuwjaar. Men kan den *Postrijder* een, twee of driemaal per week ontvangen. De prijs is bepaald als volgt:
Driemaal per week fr. 6,00
Twee maal fr. 5,00
Een maal fr. 4,00

TONGEREN, DEN 6 DECEMBER.

Van alles wat.

Que feront-ils ? Wat zullen zij doen ? Dat is de vraag welke het tongersch geuzenblad zich alle zaterdags stelt.

Wat zullen zij doen ? Dat wil zeggen : wat zullen de katholieken op het stadhuis doen, met aanstaande nieuwjaar, nu zij de meerderheid in den gemeenteraad bezitten ?
Wij meenen dat onze geuzen zich daarmee zeer niet moeten bekommeren. Wat de katholieken zullen doen, dat zullen zij u laten zien, heeren geuzen, als het tijd zal worden. Maar wat wij u van heden af kunnen beloven, dat is dat zij geen drie jaren zullen laten voorbijgaan zonder hunne rekeningen te maken, dat onder hun bestuur de woorde zal ophouden die vandaag op het stadhuis regeert, dat men de rechten van iedereen klein en groot zal verbieden, dat de stad met spaarzaamheid zal bestierd worden, dat de stads werken niet gedurende vier jaren onvoltoerd zullen blijven liggen, na dat men er duizende franken onnodig aan verkwambeld heeft en dat in plaats van den partijgeest aan te hitsen, men al dat doen wat mogelijk is om de vrede onder de burgerij te herstellen.

Het geuzen bestuur heeft nog drie weken op het stadhuis te regeren ; daarna zal het moeten plaats maken voor een katholieke regering.
Ja maar, er zijn drie plaatsen open in de commissie van het hospitaal en even veel in het bureau van weldadigheid.
« Maar gauw, maar gauw, roept het geuzenblad, benoemt maar gauw de nieuwe leden in het hospitaal en in het bureau van weldadigheid, want indien gij wacht tot na nieuwjaar dan worden de nieuwe leden gekozen door de klerikale meerderheid.
Zoo dan, omdat de liberale meerderheid op het einde dezer maand zal moeten van kant gaan, daarom moet zij zich haasten om de openstaande plaatsen aan te vullen. Wij hopen wel dat onze geuzen dit niet zullen gereed krijgen en dat er bij tijds eenen stok in het rad van den liberalen kruiwagen zal gestoken worden.

De *Postrijder* heeft nog al een goede memorie ; hij meent zich te herinneren dat het geuzenblad over eenigen tijd hoog en leeg staande hield dat een meerderheid die door de kiezers veroordeeld is, zich moet onthouden van benoemingen te doen in het hospitaal en het ambestuur.
In 1875 was de toestand van onze gemeente keiken omtrent gelijk vandaag. Bij de kiezingen van oktober werd de liberale meerderheid overhoop geworpen en met nieuwjaar moest zij het stadhuis afsteken.
De aftrédende liberale meerderheid die nog eenige dagen te leven had, deed al wat zij kon om de benoemingen in het hospitaal en in het ambestuur gedaan te krijgen. Maar het ging niet ; er werd toen ook een stok in het rad gestoken en de liberalen moesten het stadhuis verlaten zonder de gewenschte benoemingen gedaan te hebben.
Maar eens dat zij van het stadhuis af waren,

toen beroemden zij zich op hunne grootmoedige handelwijze. « Ziet eens, riepen zij, hoe *delicaat* wij toch geweest zijn. De kiezers hebben ons veroordeeld en van dat oogenblik af hebben wij geen benoemingen in hospital en in ambestuur willen doen. » Later lezen wij nog in het geuzenblad :
« En 1878, lorsque la suite d'une pression scandaleuse (1) les liberaux succombèrent dans la lutte électorale, nos mandataires qui siègeaient à l'hôtel de ville eurent que la loyauté et l'honneur leur fûsèrent un devoir de respecter le verdict électorale et ils S'ABSTINERENT (!!) de procéder à la nomination des membres du conseil des hospices et du bureau de bienfaisance ! »
Zoo dus, volgens het geuzenblad, verzet de eerde de oprechtheid zich tegen de benoemingen welke gedaan worden door een meerderheid die door de kiezers veroordeeld is. En vandaag komt dat, zelfde geuzenblad staande houden dat de veroordeelde liberale meerderheid zich moet haasten om de openstaande plaatsen in het hospitaal en in het ambestuur aan te vullen.
Knoopt mij dat eens aan elkaar.

Ziehier wat nog sterker is :
De plaats van stad secretaris is vakant, en de veroordeelde liberale meerderheid, die nog drie weken te leven heeft, wil nog eenen secretaris noemen alvorens slapen te gaan. Men moet bekennen dat dit nog veel erger is dan de leden van hospital en ambestuur te benoemen. De secretaris vooral moet benoemd worden door de nieuwe meerderheid, daar valt geen praten van ; en al ging de veroordeelde liberale meerderheid nog tot de benoeming van den secretaris over, dan zijn wij van gedachte dat zulke benoeming als niet bestaande zou moeten aanzien worden.

Zij zouden er iets schoons van maken !
Toen over zes jaren de katholieken de meerderheid op het stadhuis hadden, toen werd de burgemeester en de twee schepenen tusschen de leden der minderheid benoemd. Toen zag men te Tongeren iets wat misschien in gansch België niet bestond. De gemeenteraad was in meerderheid katholiek en het college van burgemeester en schepenen was liberaal. Dat gebeurde onder het lekker bestuur van MM. Rolin, Bara enz.
Vandaag zijn de katholieken weer in meerderheid op het stadhuis en het geuzenblad vraagt heel serieus dat de liberale leden van het schepen college hernoemd worden ! 'T is om zich een ongeluk te lachen.

Het geuzenblad heeft dat nog niet rechtuit gezegd, maar het is aan het rondtralen. Weest er zeker van, eer er nog twee zondagen voorbij zijn zult gij het geuzendijng op zijne zijde kousen zien afkomen om te vragen dat er toch een schepene, misschien wel een burgemeester tusschen de liberale leden gekozen worde.
Dat het katholiek ministerie hun eenen vogel op eenen boom zal wijzen, daaraan valt niet te twifelen.
Ondertusschen zijn onze geuzen toch heel plezierige jongens. Had men die geuzen manoeuvres niet om er in die lange koude winteravonden eens hartelijk mee te lachen, het zou zijn om te sterven van verdriet.

Men begint weer te spreken van schelmen en dieven. Te Tongeren en rond de stad heeft men op verschillende plaatsen zoeken in te breken.
De gemeente besturen zullen goed doen de nachtwachten op behoorlijke wijze in te richten ; maar dat is niet genoeg. De inwoners zullen moeten alle noodige voorzorgen nemen om hun leven en

zaken lagen en stonden bont door elkander, alles duidde een verandering in de huishouding en een zwaar gepakte koffer een voorgenomene reis aan.
Het duurde dan ook niet lang, of een kleine, welgedane vrouw trad de kamer binnen ; deze vrouw bewees door hare zwaarlijvigheid dat, in weerwil van de algemeene zucht naar meer verrijnde spijzen, er toch nog lieden zijn, die boven alles een stevig kost verkiezen, welke zij zeer goed kunnen verdagen.
Vrouw Mangold, de eigenares van het huis en gastvrouw van de jonge, aan het veersterstaande dame, was in alle opzichten streng-conservatief, hield zeer veel van peulvruchten en oedgevulde vleeschschotels, alsof het niet de minste schik kundige kennis bezat en hoegenaamd niets wist van de nieuwere uitvindingen op dit gebied, welke de voedzaamheid dezer spijzen bevestigen ; enkel geleid door een gezond instinct en familie-overlevering, zorgde zij er voor om onafgebroken en op stevige wijze den maag bezig te houden.
— Dat geeft kracht, pleegde zij daarbij velen toe te roepen, die hunne verbaring over haar systeem te kennen gaven ; kracht en bekwaamheid toe handelen en spreken.
En dan moest men zeggen, in het laatste opzicht legde vrouw Mangold even veel grondigheid en iever aan den dag, als in de versterking van de maag ; men kon haar beneden in de gelagkamer onophoudelijk hooren spreken en karel, haar keller, beweerde dat zij al sprekende insliep, in den slaap verder sprak, 's morgens pratend opstond en na een behoorlijke versterking van den inwendigen mensch door een hoogst krachtig ontbijt, den ganschen dag niet meer ophield met spreken.
Hoe dit echter kwam, heden was vrouw Mangold minder spraakzaam dan gewoonlijk en de dienstboden, die zij naar gewoonte steeds vooraf uitschold, verwonderden zich niet weinig dat het ontbijt ditmaal rustig affliep.

hunnen eigendom tegen de kwaaddeeners te beschermen.
Primo, zorgt uwe deuren en vensters goed te sluiten. Dat is overal het geval niet, want als men de onderfunding wil doen, dan zal men zien dat de helft der huizen maar half of in het geheel niet gesloten zijn.
Secundo, betrouwt u niet te veel op uwe sleutels en grendels, want een dief kan uwe sloten breken, uwe grendels los maken, uwe deuren en vensters openen.
Daarem zorgt dat gij altijd onder het bereik uwer handen eenen revolver met vijf of zes schuetsel kunt vinden. En weest maar niet bang om te schieten. Gij hebt het recht om den kwaaddeener overhoop te schieten die zich 's nachts in uw huis indringt. Vlamt er maar op en zorgt van hem niet te missen ; schiet gij hem dood, er zal geen mensch zijn die u ongelijk geeft en geen tribunaal zal u veroordeelen.
Het straatgefluit is nog een van de groote bezorgdheden van het geuzenblad. Doch dat straatfluiten zou wel verdienen van onderzocht te worden onder een nieu w o o p t a a t .
Wij hebben reeds gezegd dat de Concordia gedurende negen jaren uitgefluit werd door de liberalen en door den Casino, zonder dat ooit de Concordia den Casino uitloot.
Men fluit niet alleen de muzikanten nit, men fluit hen met terwijl zij een serenade gaan geven aan een lid van de beständige deputatie, aan een lid van den gemeenteraad die het ambt van schepene bekleedt heeft.
En het is de Casino die deze heeren mitfluit en een serenade komt storen, ingericht om hen te eereren ter gelegenheid hunner decoratie als ridders der Leopoldsdorde.
Die lekkere Casino trekt jaarlijks voor zijne muziek-school 2000 franken uit de gemeente kas ! En wat is ooit gekomen uit die liberale muziek-school die ons zooveel geld kost ? Niets anders dan straatfluiters.
De katholieken hebben een muziek-school in de Concordia gesticht die niets aan de stad kost. Uit deze school is een aantal jonge kunsttoefnars te voorschijn gekomen die eeraan-onze stad doen. De fanfare der Concordia hebben eervolle onderscheidingen behaald op groote muzikale wedstrijden ; de Casino die ons sedert jaren zoo veel geld kost, heeft nooit, zoo lang hij bestaat, den geringsten prijs in eenen kampstrijd behaald. Excuseert en pardoen ! De tongersche Casino is te Arras geweest ! Hij heeft wel is waar tegen niemand geconcurrerd, want hij had zich, op het allerlaatste oogenblik, doen inschrijven in een klas waar geen concurrenten waren, maar hij heeft toch den prijs gekregen ! Harmonie solo, eerste prijs van verrenkerij !

Het geuzenblad vroeg verleden week wat de katholieken zullen doen wanneer zij in meerderheid op het stadhuis zullen zitten.
Als wij daar iets te zeggen hadden, dan zouden wij voorstellen van di twee duizend franken welke de muziek-school van den Casino alle jaren opstrijkt, tot een veel beter gebruik te doen dienen.
Twee duizend franken aan de geuzen van den Casino moeten betalen en daarmee nog uitgefluit worden, dat is een te veel !

In de Kamers heeft men deze week niets anders gedaan dan geredetwist over allerhande interpellaties, door de liberalen gespenomen om de Kamer te belletten haar werk te doen.
De drie gevallen ministers MM. Bara, Frère-Orban en Rolin, bijgestaan door een wezenlijk clown, geven vertooning op vertooning, zeggen en

— Wel zeker weet ik het ; gij denkt aan een nieuw huweljk .
— Ja, kind, als God wil, zal die zaak eindelijk eens in orde komen. Het is een lieve man, mijn buurman de zeepluider, maar tot nog toe heeft hij zich niet bepaald uitgelaten ; heden heeft hij mij dezen haan ten geschenke gegeven en daarbij mij alles gezinspeeld, dat ik er rood van werd. Ik mag die beesten, hierbij wees zij op den haan, anders niet lijden, dan wanneer zij geladen zijn, maar lieve hemel ! wat doet men al niet, als men op zichzelf staaf. Ik weet het breed en denk . . .
— Dat gij dit hem wilde doen .
— Ik, mijnen buurman, den zeepluider ? . . .
Neen, toch niet, jufvrouw Rosa, zegde vrouw Mangold, maar hare langgerekte woorden en haar blozend gelat drakte duidelijk haar welgevallen uit over hetgen zij gehoord had.
— Eigenlijk doet gij er wel aan, in het huweljk te treden, ging Rosa goudaardig voort, want, zoals gij zegt, alleen op de wereld te staan, dat is verschrikkelijk. Gevoel ik dit niet diep en smertelijk genoeg ? Het zij er zuchtend op volgen .
— Kom, kom, het zal alles weder te recht komen, zegde vrouw Mangold, terwijl zij het onrustig dier eenen slag met hare hand gaf en, de jonge dame naderend, haar deknemend aanzag. Maar hebt gij alles wel overlegd ? jufvrouw Rosa ! anders is het nog tijd u te verzuimen .
— Het is bepaald, vrouw Mangold, ik moet hier van door .
— Hm, hm, die arme mijnheer von Reiner !
— Reiner, Theodor, riep de jonge dame bartstochtelijk uit, terwijl zij haar gelaat met haren zakdoek bedekte, om de tranen te droogen die opnieuw en nu sterker uit hare oogen opwelden .
— Ik weet, dat gij hem zeer lief hebt, zegde vrouw Mangold .
— O ja, dat weet God !
— Wat zal hij zeggen, als hij u niet vindt, als hij niet weet, waarheen gij gaat ?

herzeggen wat reeds honderdmaal gezegd en weerlegd is, en denken geene oogrenk dat zij de vertegenwoordigers van het land zijn.
Inderdaad, wij weten het sedert lang, de liberale partij vertegenwoordigt niets dan haar eigen, en dit « haar eigen » bepaalt zich ten slotte tot « haren zak. »
En wij, wij zouden haar blindelings en ongestoord stokken in het wiel moeten laten steken ; wij zouden haar voortdurend wanorde moeten laten stoken en zaaien.
Wanorde in de kiezingen ;
wanorde in de straat ;
wanorde in de attributen der burgemeesters ;
wanorde in de plichten der politie ;
wanorde in de plichten der burgerwacht ;
wanorde in de Kamer ;
wanorde in al de machten van den Staat, van in het nederig kommissariaat tot op de trappen van het paleis !
Het is integendeel hoog tijd dat er, daar waar men kan, een einde gebracht worde aan die moedwillige stoking van wanorde, te meer daar dit plaats heeft onder het hypocriet uithangbord van *patriotisme en royalisme*.
M. Van der Smissegheeft in de Kamer een wezenlijk dienst bewezen ; hij heeft de liberale woelers hunnen plicht, opzichts het land, te binnen gebracht.
Zij zullen nogtans weer opnieuw beginnen, omdat het een vooraf beraamd plan, een komplot is ; doch wij hopen wel dat de meerderheid gebruik zal maken van haar recht.
De liberale pers schreeuwde wel dat men de *discussion* — men gelieft dit zoo te noemen — versmacht ; doch al de opgeworpen punten zijn reeds bewezen valsche te zijn.
Tegen soortgelijk komplot moeten in de Kamer zood als elders, maatregels genomen worden, en wij herhalen het, de meerderheid komt aan haren plicht te kort, indien zij aan dat « breepsel » geen einde stelt en zooveel mogelijk de ordervoorstellen niet verzendt tot de respectieve budgetten waar zij thuis hooren.

M. Rolin vertelt een zagerij over een begrafenis te Maeseyck ; M. de Kerchove heeft genterpelleerd over de gendarmen in burgerskleeren, en voor welke de liberalen even zoo bang zijn als de *pensionnaires* van Vilvoorden en Gent.
Deze interpellatie heeft dit goede in zich gehad dat M. de Volder, de nieuwe minister van justitie zijn eerste redevoering, zijn *maandsspeech* heeft kunnen doen en dat hij, na te zijn neergezet, de voldoening had te mogen denken, een wezenlijke zeg-praak te hebben behaald.
De tegenpartij bekeet zelf, hoe gewrongen ook, dat M. de Volder zich voortreffelijk uit den slag heeft getrokken ; wat ons aangaat, wij waren zeker van den uitslag.
M. de Volder is een Vlaming, dat is te zeggen, geen woordenkramer ; hij is een gezond hoofd, een kalm en logiek man, die weet wat hij zegt en niets zegt dan 't geen hij zeggen wil ; kortom, een tegenstelling van de fransche windmakelij, die maar al te veel door den linkerkant der Kamer waait.
M. Bara heeft moeten bekennen dat hij, die nu den maatregel kriticeert, zelfs de gendarmen in burgerskleeren gebruikte ; maar als hij zelf dit middel aanwendde, waarom kriticeert hij het dan in anderen ?
M. Woeste heeft na hem het woord genomen en aan de mannen van den 7 september, op een geduchte manier, de waarheid gezegd ; hij schandte in krachtvolle woorden de belagers in den brusselschen moordkuil, die nooit uit het geheugen onzer vlaamsche bevolking verdwijnen zal.

Wat de gendarmen in burgerskleeren aangaat, het liberalisme is er bang voor, omdat het in de machtige troebels en aanvallen, handelt met de overtuiging dat het een slechte en oneerlijke daad doet.

Men schrijft uit Antwerpen dat de liberale partij met M. Biart niet voor den dag zal komen in de aanstaande kiezing. Men zou van M. Arthur Van den Nest 'nen senateur, of liever eenen aspirant-senateur willen maken.
Met wederkeerige overeenkomst, keert de priester te Gent in de officiele school terug — een bewijs dat de wet Jacobs zoo slecht niet is als de kluchtspelers willen zeggen.
Mgr de bisschop heeft de voorwaarden opgegeven, tegen welker uitvoering de geestelijkheid in de school kan terugkeeren.
Van den kant van het bisdom zullen die kondities gewetensvol volbracht worden ; zal dit ook het geval zijn van den kant der geuzerij ?
Eenige regels uit een geuzenblad doen er ons aan twifelen :
Men oordeelde :
« Bezitten Brussel, Antwerpen en Luik de geldmiddelen, en den priester buiten de school te houden, des te beter. Te Gent komt hij tijdelijk, niet in maar *NEVEENS* de school. Wij hopen wel dat de eerste te tegevene kiezingen ons van die onaangename nabijheid zullen verlossen.
M. Lippens krijgt hier eenen kaakslag, die beduidend is.
Alzoo — is er niets gemeend in de overeenkomst. Men geeft nu slechts toe omdat men geen geld heeft in de algemeene kas, omdat men te *pingres* is om zelf te geven.
Talrijke petitien zijn in omloop om de herstelling te vragen van de grieven der katholieken. Eene dusdanige petitie berust op de Concordia. Wij verzoeken alle katholieken ze te gaan teekenen.

St-Nikolaas.

De tentoonstelling der voorwerpen bestemd voor de kinderen die de katholieke scholen bijwonen had verleden zondag een overgroote toeloop naar de Concordia uitgeplokt. Het inkomgeld aan de deur betaald bewijst dat meer dan duizend personen dien dag de zaal bezocht hebben.
De Fancy-fair, de muzikale uitvoering, de zangstukken en alleenspreken, de verschijning van den grooten heiligen patroon der kleine kinderen, dat alles heeft den grontsten bijval gehad.
Dezen morgen heeft de uitdeeling der voorwerpen plaats gehad.
Hartelijke dank aan allen die tot dit goede werk hebben bijgedragen.
Wij vernemen dat M. Driesch, ingenieur mecánicos te Straatsburg binnen kort onze stad zal bezoeken en een buitengewone vertooning zal geven in de groote zaal der Concordia.
De wonderbare voorstellingen van M. Driesch verheuden onder andere den vuurspuwendende berg Vesuvius, de brug van den ijzeren weg te Beziars, de stad Amsterdam in den zomer, in den heft en in den winter, het tempeest op de kust van Bretagne, de leeuwjenacht door Gerard.
Ook zullen de wonderbare uitvindingen van Edison, onder anderen de *phonographe* een belangrijk deel van het programma uitmaken.
De dag der vertooning zal later bepaald worden.

— Wat hij zeggen zal ? riep Rosa hartstochtelijk. Hij zal in vertwijfeling geraken en zeggen dat ik hem rampzalig heb gemaakt, dat ik zijner niet werd beu ; hij zal mij verweuschen, verachten, mij trouweloos noemen en . . . maar neen ! Neen, dat zal hij niet, dat durft hij niet, niet waar, vrouw Mangold, dat kan hij niet . . . Het jonge meisje greep de beide handen der vrouw en drukte die. Niet waar, ging zij voort, gij zoudt mij verdedigen, als hij dat zeggen zou, als hij mij trouwloos noemde. Neen, dat nooit . . . zijn beeld leeft eeuwig in mijn heft, het zal nooit voor een ander wijken en alles zal hij van mij denken, maar niet, dat ik hem, dat ik zijne liefte vergeten kon ! Niet waar vrouw Mangold gij zult mij verdedigen .
— Wel zeker, snikte vrouw Mangold, terwijl zij te vergeefs trachtte de tranen te weerhouden, die in stroomen langs hare dikke wangen vloeiden. Nu gij zult hem toch wel eenige regels tot afscheid per post gezonden hebben. Maa . . . daar hoor ik reeds het ruijtig, jufvrouw Rosa. Nu, God schakke alles ten beste ! Maar dat niemand weet, waarheen gij gaat ; zelfs ik niet, uwe oprechte vriendin, zegt gij, dat is toch verschrikkelijk en dat is ook niet goed.
— Het is beter zoo, antwoordde de jonge dame, terwijl zij den binnertredende keller, Karel, haren reiskoffer bracht, om dien naar den wagen te brengen . . . Het is beter zoo, vrouw Mangold, want uwe goeddaardigheid zou mij kunnen verraden en dan ware het een nuttelooz offer, dat ik bracht. Niemand mag hier weten, waarheen ik ga. En nu, laten wij afscheid nemen, vrouw Mangold. Neem nogmaals mijn hertelijken dank aan, voor al het goede dat gij mij in den laatste tijd hebt bewezen en zeg aan Theodor, zeg hem . . . dat het mij . . . dat het mij niet gemakkelij viel . . . zoo . . . zoo van hier . . . te scheiden !
(Wordt vervolgd.)

PAULA

In een onaanzienlijk huis, dicht bij de Sint-Katharinekerk te Stutgart, stond aan het venster van de eerste verdieping een vrouw, die peinzend hare blikken naar buiten op de straat wierp.
Zij was jong en schoon, maar scheen niet gelukkig, want haar gelat drukte een smertelijke gelatenheid uit en groote tranendroppels biggelden zonder dat zij zelve het misschien wist, langs hare bleek wangen. Zij droeg bovendien rouwkleerden en geheel in zichzelf gekerd, verried niets bij haar de minste deelneming aan hetgen daarbuiten, op de straat, voorbij.
Daar was intusschen ook niet veel te zien. De streek lag buiten het groote verkeer der residentie ; het was hier tamelijk stil ; slechts zelden rolden een rijtuig door de smalle straat en het gebeurde niet dikwijls, dat hier een meer levendig handelsgeraas heerschte.
Ook was het jaargetijde niet aangenaam ; reeds was de maand november begonnen den scepter van hare onaangename heerschappij te zwaaien en droevig schenen de laatste stralen van de koude zich verrijdende zon op de vensterruit, waarvoor de vrouw stond. Een scherpe, snijdende wind blies van tijd tot tijd door de opene ruimte van de straat en was juist geen welkome bode van den vaderenden winter.
Daar binnen in de kamer, waar de vrouw zich bevond, zag het tamelijk wonderlijk en niets minder dan behagelij uit. Demeubelen waren buiten de gewone orde geplaatst ; de meest verschillende